

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 34 * 20. srpna 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
O teologickém
směřování
naší církve
píše
prof. Zdeněk Kučera

PŘED 585 LETY BYL UPÁLEN HUSITSKÝ "KACÍŘ" MARTIN HÚSKA

Důkazem toho, že "kacíři" to neměli lehké ani mezi husity, je případ kazatele Martina Húska, od jehož potupné smrti upálením v sudu uplyne 21. srpna 585 let.

Jeho osud je rovněž důkazem toho, že husitská teologie nebyla zdaleka tak jednotná, jak si řada z nás možná myslí. Podle Eneáše Sylvia to bylo někdy kolem roku 1418, co do Čech přišla ze severofrancouzské Pikardie skupina nadšenců hledajících náboženskou svobodu. Kromě toho, že očekávali brzký druhý příchod Pána Ježíše, odmítali názor, že by ve víně a hostii měl být Kristus reálně přítomen. Večeři Páně pak vykládali jako symbolický předobraz hodování s Pánem v Božím království.

U nás tuto nauku rozšiřoval rytíř Zikmund Řepanský, soudobou terminologií cosi jako laický kazatel. Našel řadu stoupců dokonce i v Praze. Univerzita však velice rychle tyto "bludy" zavrhla, takže se učení příliš nerozšířilo. Pražští husité nechápali, proč by se měli vzdát úcty ke svátosti oltářní.

Jinak bylo na Táboře. Pod vedením Mikuláše z Pelhřimova, řečeného Biskupec (od té doby, co byl většinou tábořských kněží zvolen tábořským biskupem), se stalo umírněné pikartství oficiální tábořskou doktrínou. Tábořští kněží sice nevěřili, že je Kristus ve svátosti oltářní osobně přítomen, ale hlásali, že v ní působí svou milostí. Tím už jako by předznamenávali reformaci Kalvína a Zwingliho. Extrémní pikartství, k němuž bylo přimíšeno chiliastické blouznění o blízkém konci světa a druhém Kristově příchodu, hlásali tábořští kněží Petr

Kániš, Jan Bydlinký, Jan Čapek, Bartoš, Trsáček a nejpřednější mezi nimi, Martin Húska, zvaný pro svou výmluvnost Loquis (Mluvka).

Húska spatřoval ve večeři Páně pouhou symbolickou slavnost, při níž není Kristus přítomen, jako nejsou Kristovo tělo a krev přítomny v chlebu a vínu podávaných při přijímání.

Radikalismus pikartů se projevoval i v sociálních požadavcích. Pro řadu obyvatel Tábora byly tyto názory nepochopitelnými výstřednostmi a pikarti se pro ně dostali do konfliktu, především s biskupem Mikulášem z Pelhřimova. V pozadí byla možná také trochu politika, protože se tábořští nechtěli kvůli učení rozhádat s pražskými husity, jejichž podporu nutně potřebovali.

Počátkem roku 1421 museli proto pikarti opustit Tábor a usadili se s dalšími sektáři v nedalekých Příběnicích. Zanedlouho byl Martin Húska povolán nazpět do Tábora a zde nucen odvolat své učení. Velká část pikartů byla Janem Žižkou zajata v boji a upálena u vesnice Klokoty.

Martin Húska však shromáždil zbytek svých stoupců a opět kázal. Byl samozřejmě pronásledován a nakonec s knězem Prokopem Jednookým zajat na Moravě hejtmánem Divišem Bořkem z Miletky. Od něho si zajatce vyprosil hradecký kněz Ambrož, který je chtěl "obrátit na pravou cestu". Když setrvali na svém, předal je k potrestání pražskému arcibiskupovi Konrádovi z Vechty. Ten měl hlavní zájem donutit oba "kacíře", aby své učení odvolali. Ti však, přestože byli krutě mučeni, se svého přesvědčení

Bratr farář ThMgr. Rastislav Mišura se věnuje sociálně znevýhodněným dětem

nevzdali a byli oba v Roudnici nad Labem zatlačeni do vysmoleného sudu a upáleni.

Dnes je málo pochopitelné, proč tolik překážela skupina lidí, kteří si chtěli vydělávat na živobytí vlastníma rukama a volný čas věnovali četbě Bible a rozjímání v očekávání, že druhý příchod Pána Ježíše je blízko. Pravý důvod se však asi nikdy nedozvíme.

Helena Noemi Bastlová

77 kázání v chrámu sv. Mikuláše

Neděli co neděli, už padesát pět let, vyslechnu nějaké to kázání. Pěknou řádku jsem jich i přečetla a několik jich jsem i sama napsala. Zdálo by se, že mne v tomto směru nemůže už tak moc nic překvapit.

Nuže, opak je pravdou. Dostalo se mi do rukou 77 kázání v chrámu sv. Mikuláše, jejichž autorem je místní farář Mgr. Lumír Čmerda, a přečetla jsem je jedním dechem. Nejsou to v pravém slova smyslu kázání. Jsou to, jak správně poznamenává autor předmluvy prof. Milan Salajka, spíše vypracované osnovy a přímé úvahy na biblické texty aktuálního kazatelského plánu. Tím lépe. Autor se přísně drží biblického textu a neztrácí se v mnohاملuvnosti, která tak často posluchače zahlcuje takovým přívalem slov, že nakonec ani neví, o čem je řeč. Farář Čmerda je ve svém projevu strýzlivý, obdařený moudrostí zralého věku, pokorou a skromností. Jeho kázání jsou skvělou ukázkou civilní interpretace biblické zvěsti. Skromná knížka je doplněna přehledem vykládaných evangelních textů a jak jinak i autorovými vlastními ilustracemi. S potěšením jsem si ji zařadila do své knihovny.

Nakonec ještě pár poznámek. Při počítačovém zpracování došlo k několika tiskovým chybám. Proto je vložen lístek s opravami. Nuže dovolím si ještě opravit opravy, mám už to v povaze. Na straně 100, odst. II chybí část textu.

Pak bych se chtěla ještě zamyslet nad úslovím, které praví, že zvyk je železná košile. Ta železná košile nás všechny svírá bez rozdílu. Autor sám na str. 137 hovoří o přehnaném uctívání svatých a přesto (stejně jako my všichni) nazývá chrám, chrámem sv. Mikuláše. Takže co kdybychom se my všichni naučili důsledně říkat chrám biskupa Mikuláše, knížete Václava Na Zderaze a Jana Křtitele Na prádle? Víím, půjde nám to všem zpočátku dost obtížně, ale snad bychom se měli o to aspoň snažit.

Jindřiška Kubáčová

My, křesťané a obzvláště kolegové a kněží, se přecho domníváme, že musíme zodpovědět každou otázku. A hle! Nemusíme! Vždyť ani Kristus, nepochybně Syn Boží, nevěděl přesné datum posledního soudu. Jak bychom kdy my, obyčejní smrtelníci, si mohli troufnout na víc než Syn Boží!

(93,1)

Člověk však není jednostranný, pouze rozumový nástroj. Existuje bohatá škála duchovních složek. Celé řadě z nich říkáme souhrnně a nepřesně srdce. A srdce nám říká: Bůh může kdykoli a jakkoli vstoupit do lidského světa

(123,VI)

Ukázky z knihy 77 kázání v chrámu sv. Mikuláše

KAM TEOLOGICKY SMĚRUJE ČČSH

* *Současné existenciální otázky vůči naší teologii*

Nadějeplné desetiletí po sametové revoluci zjišťovala v našem myšlenkovém obzoru filosoficko-politická díla autorů amerického původu, z jejichž názvů i obálek čiš chaos nebo úzkost. Často se objevuje symbol babylonské věže; mohli bychom pokračovat výčtem mytologických a náboženských – vesměs biblických – výrazů a obrazů, jimiž významní autoři a grafici charakterizují naši dobu a naši situaci uprostřed ní. Hojný výskyt náboženské symbolické řeči vypovídá, že autoři zakoušejí tlak pojednávání otázek s neodbytnou naléhavostí. Náboženský jazyk není charakteristický jen svým slovníkem, nýbrž také bezpodmínečným vztahem jeho nositele k "předmětu", o němž se jedná. Náboženská řeč, již analytici přítomnosti užívají, otvírá v nich samotných i v dějinné skutečnosti, již rozebírají, vrstvy, které by jinak zůstaly nepoznané a nesdělitelné.

Francis Fukuyama v dnes již klasic-

kém díle "Konec dějin a poslední člověk" (česky Praha 2002) rozborem vzestupu a pádu silných politických diktatur poslední čtvrtiny dvacátého století dospívá k „opětovnému vznesení otázky, zda něco takového jako světové univerzální dějiny lidstva vůbec existuje“ (cit. dílo str. 13). Jde o zásadní otázku filosoficko-teologickou z počátku 19. století, jejíž zodpovězení má důsledky přesahující teorii a zasahuje do oblasti politiky a vojensství. Svě zkoumání shrnuje Fukuyama do vize: „Moderní společnosti se vyvinuly směrem k demokracii, ale moderní myšlení zůstalo ve slepé uličce, neschopné dosáhnout shody o tom, co tvoří člověka a jeho zvláštní důstojnost a následně definovat jeho práva... je možné, že... idea univerzálních a směřovaných dějin, spějících k liberální demokracii si získá více zastánců a potře s ustrnutím moderního myšlení se vyřeší v podstatě samy... Lidstvo nebude připomínat tisícovku výhonků, které se rozvíjejí do stejného počtu květin, ale spíše karavanu povo-

zů, vyrovnaných na cestě... Zjevné rozdílů v postavení jednotlivých povozů nebudou přičítány trvalým a nezbytným odlišnostem mezi lidmi... ale pouze umístění povozů na různých místech po cestě.“ (Tamtéž str. 317 - 318).

Význam a roli náboženství v dějinném procesu znovuobjevuje i Samuel Huntington ve spise "Střet civilizací – boj kultur a proměna světového řádu" (česky Praha 2000); pokud jde o směřování dějin, zastávají uvedení analytici stanoviska protichůdná. Fukuyamova myšlenka univerzálních dějin kotví ve víře v univerzální vyvolení, Huntington vychází ze sociokulturního vlivu náboženství. „Filosofické předpoklady, základní hodnoty, společenské vztahy, zvyky i celkový životní názor se v různých zemích významně liší... Je však zjevné, že hlavní rozdílů v politickém a ekonomickém vývoji jednotlivých civilizací mají své kořeny v jejich rozdílných kulturách, ...jež posiluje revitalizace náboženství, k níž

Dokončení na str. 3

Chvála vděčnosti

„Berachá, budiž pochválen, Bože můj, děkuji ti,“ pomyslí si člověk, zakotvený ve víře, s prvním nadzvednutím víček. Hebrejský výraz, který uvozuje předcházející větu, souvisí s pojmem berech - koleno, tedy s poklekáním, v němž je obsažena pokora, jde o proces sebeodevzdávání. Odevzdávám se Bohu a očekávám od něho směrnic, co dál na cestě, co naopak on si přeje ode mne, jaké je moje poslání, určení, čím se má naplňovat moje cesta. Vnitřní hlas, prostor modlitby, náznak ve snu, obraz, zaslechnutý hlas, to jsou mé směrovky na cestě.

Bože, děkuji ti za lidi, kteří jsou schopni čisté, nezištné a žasnoucí vděčnosti. To jsou takoví, které vnitřně něčím obdarujeme, pomůžeme jim s jejich hledáním, s břemenem na cestě, nasloucháme jim a s radostným údivem poznáváme, že jsme s nimi navázali autentický dialog. Také oni jsou schopni nám naslouchat, berou vážně naše otázky a naše váhání.

Jsem Bohu vděční za přátele, za spolupracující bližní, kteří naše dílo vezmou za své a opačně, a tím se vzájemně podpoříme a dokážeme víc než každý sám. Děkuje v modlitbách obvykle za zdraví a výkony své i svých blízkých. „Pochválen buď, Stvořiteli, za to, že překonali svá trápení s pokorou a jsou opět plni naděje ve tvou pomoc,“ pomyslíme si.

Všeobecně platí, že když vidíme povstat skleslé, usmát se zkormoučené a zahanbené, je nám hned lépe na duši. Ale někdy má vděčnost i docela prostou a jednoduchou příčinu. Například se probouzíme a venku po přestálých několikadenních tropických vedrech prší. Bubnování kapek deště do oken je slastné, vzduch se pročistil, lépe se dýchá, tělo už není přehřáté jako v předešlých dnech. Cítíme určitou fyzickou katarzi a ruku v ruce s tím i úlevu psychickou.

Pyšný člověk mívá k vděčnosti velmi daleko. Zdá se nám, že se jí bojí, jako by mu snad „z koruny měla vypadnout perla“. Vděčnost totiž souvisí s pokorou, se schopností vcítit se do druhého, s osobností a citovou zralostí, která takovému osobám často chybí. Velký skotský myslitel a slavný ekonom Adam Smith vděčnost označil jako morální cit. Ano, rozhodně jde o skutečně ryzí lidskou emoci. Profesor Jaro Křivohlavý mi, v souvislosti s naším tématem, nedávno vyprávěl, že dával seniorům testy na téma vděčnost. Jedna starší posluchačka jeho seminářů napsala: „Zavíděla jsem některým spolužákům, že mají boty a já chodím bosa. Pak jsem uviděla člověka bez nohou a přestalo mi být líto, že postrádám obuv.“

Komu bychom tedy měli být nejvíce vděční, cítíme-li zásady Desatera: rodičům, kteří nás vychovali a omezovali své potřeby v náš prospěch. Věnovali nám své síly, svůj čas a vydělané prostředky. A také přátelům za obětavou pomoc v okamžicích, kdy se ocitáme na dně, za psychickou podporu ve chvílích, kdy se nám nedostává síl.

A závěrem si připomeňme výsostnou ukázkou této ctnosti, jedné z nejkrásnějších, jak ji uvádí Ugo Rocco: „Ježíš je nejzářnějším příkladem vděčnosti Otcí.“

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

11. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Proč vyhledáváš Ježíše?

Odpovíme si upřímně na otázku: Proč přicházíme za Ježíšem? Co u něho hledáme? Očekáváme, že nám splní kdekteré naše přání? Přijmeme ochotně to, co on sám nám dává? Opravdový věřící vyhledává Pána pro něho samého, aby od něho přijal pravý smysluplný život - život věčný. Ježíš Kristus dovršil Boží dílo spásy, započaté v Hospodinově lidu Mojžíšem. Zbožnost, k jaké vede Ježíš Kristus slovem i vlastním příkladem, nepočítá již jednotlivé dobré skutky jako míru vzorného plnění předpisů Zákona. Rozhodujícím skutkem každého člověka, který je milý Bohu a který vede k věčnému životu, je uvěření v Božího Syna a rozhodnutí stát se jeho následovníkem. Ani mana sbíraná kdysi na poušti, ani Zákon daný Mojžíšem nemohly dokonale nasycit nitro člověka. Jen sám Kristus je „Boží chléb, který sestupuje z nebe a dává život“ (srovnej J 4,14 a J 34,32-34)

Vstup: Ex 16,11-15

Tužby:

2. Abychom s přispěním Ducha svatého zaslechli z Písma Boží oslovení a v úctě je do srdcí přijali...

3. Abychom nade všechno jiné toužili po nebeském chlebu, po Pánu Ježíši Kristu...

Epištola: Ef 4,1-16

Evangelium: J 6,24-35

K obětování: Dt 6,2-3

Závěrečné čtení: 1 K 10,1-6

Modlitba:

Otče Ježíše Krista i Otče náš, rač proměnit naše smýšlení, abychom se méně starali o své vlastní zájmy a abychom se především zajímali o to, co ty od nás žádáš a co nám ukládáš. Chválíme tě za tvůj největší láskyplný dar, za nebeský chléb, za to, že jsi poslal na svět svého Syna, abychom v něm našli život. Kéž umíme přijmout z jeho ruky ten pravý, plný a radostný život, život tvých dětí, život věčný. Nauč nás kráčet s plnou důvěrou všude, kamkoli nás chce vést náš Pán.

Vhodné písně: 22, 24, 25, 65, 112, 113, 129, 157, 169

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 33
Dekretem z 29. října 1919 byl přikázán službou k ministerstvu školství a národní osvěty, odboru pro věci církevní. Karel měl tehdy v Plzni plat jako profesor VIII. hodnostní třídy – a jako náhrada za přidělení do Prahy k ministerstvu povolen mu rozdíl mezi místním přídatkem plzeňským a pražským, jakož i odměna ročních 1200 Kč od 1. listopadu 1919. Na dekretu je podepsán ministr Gustav Habrmann.

O působení na II. české reálce v Plzni vydalo mu ředitelství v roce 1924, kdy teprve formálně byl ze svazku tohoto ústavu propuštěn, toto vysvětlení: „Číslo 170. V Plzni dne 9. května 1924. Panu ThDru Karlu Farskému, profesoru při druhé české státní reálce v Plzni, příkázánému české státní reálce v Praze VII.

Poněvadž Vám výnosem ministerstva školství a národní osvěty ze dne 30. března 1924 čís. 31736/24-11 bylo uděleno systematizované místo profesorské při české státní reálce v Praze VII s právní platností od 1. září 1924, vyvazuje Vás ředitelství z dosavadního úvazku při zdejšímu ústavu ke dni 31. srpna 1924.

Jako definitivní profesor náboženství katolického a exhortátor působil jste skutečně na zdejšímu ústavu od 1. září 1914 do 31. října 1919, tedy 5 roků, 2 měsíce, ostatek od 1. listopadu 1919 do 31. srpna 1924 byl jste v úvazku ústavu jenom formálně, tedy 4 roky, 10 měsíců, jsa přikázán nejprve ministerstvu školství a národní osvěty a pak středním školám v Praze.

Ředitelství doznává, že po celou dobu svého pětiletého působení na ústavu zdejšímu osvědčil jste se býti bystrým, velmi svědomitým a horlivým učite-

lem, vynikaje velikými vědomostmi i značným rozhledem povšechným. Byl jste výborným exhortátorem a dovedl jste za těžkých dob válečných vésti neohroženě mysl žactva správným směrem.

Jako horlivý a velmi svědomitý správce podpůrného fondu žakovského, staral jste se upřímně o podporu a pomoc chudým studujícím zdejšího ústavu. Milerádo Vám ředitelství dosvědčuje, že jste se všemi členy sboru profesorského žil v naprosté shodě a těšil se ve sboru i veřejnosti pro svou konciliantnost a jemný takt všeobecně oblíben. Vaše chování mimo úřad bylo naprosto bezvadné.

Za toto vaše velmi zdárné působení na zdejšímu ústavě ředitelství Vám vřele děkuje a přeje Vám na novém působišti plného úspěchu a všeho dobra. Druhá česká státní reálka v Plzni, Fr. Frank, ředitel.“

Po přeložení do Prahy bydlil zpočátku u mne, pak několik měsíců u Milosrdných, dojížděje občas do Plzně, a nato v Holešovicích v Belcrediho třídě 12, v bytě, který byl ovšem ubohý; sestával z jednoho pokojíčku do ulice, předstíne a kuchyňky do dvora; byl ten byt pro Karlův nábytek malý a hlavní věc: byl tmavý. „Opustil jsem dobré bydlo v Plzni, krásný byt, příznivé zaopatření arovizační a měl jsem čest zůstat víc než čtvrt roku u Milosrdných v kobce bez kamen, od listopadu do února, a teď zůstávám v bytě naprosto nepostačujícím, v jakém jsem nebydlil od svého zrození...“ píše o tom v jednom zanechaném konceptu.

Tak skončil Karlův pobyt v Plzni. Snažil jsem se schválně vylíčit jej na základě psaní, z nichž, třeba psána byla za války, kdy se poměry často

měnily, a psány pod cenzurou, za jedinou větou bych se hanbiti ani stydět nemusel, jedinou větou bych nemusel vynechat. Vše prozrazuje vnitřní klid s charakterovou důsledností.

Strávil v Plzni dobu válečnou, plnou svízeli a získal si tam mezi občany hodně přátel. A když se odstěhoval, vzpomínala na něho řada Plzeňáků právě tak, jako svého času na něho vzpomínali v Praze, když se odstěhoval do Plzně. Vyjádřil to jeden literát, jehož Karel také oddával, na začátku války v dopise slovy: „Vzpomínají Vás rádi všichni, kdož Vás znali.“ Ovšem u mocných tohoto světa se Karel zvláštní přízni netěšil a také ji nevyhledával. Jako upomínka na zlé válečné časy zbyla po něm nákupní knížka, legitimace válečné kuchyně gázistů a několik neupotřebených chlebenek z roku 1915.

Jak mu živobytí někdy působilo rozpaky, je patrné z toho, že v citovaném psaní ze 17. 6. 1918 také píše, že přihlásil se na červenec se studenty "za kazdu". Domů totiž na prázdniny tehdy hned dobře nemohl. K tomu "kazdovství" však nedošlo: proč, již nevím. Občas dovedl si ovšem opatřit sám i v tehdejší době různé pochoutky, byl totiž výborný střelec, takže býval zván i na hony – a tak píše např. na lístku z 25. září 1917, že si přivezl a "slavně udělal" zajíčka, na nějž přizval i hosty. I jindy zve mne na zajíce. O střeleckém jeho umění přesvědčili se týden před převratem i sousedé ve Z.; zastřelil odpoledne asi ve dvou hodinách na Studeném čtyři zajíce a dva divoké králíky. Jediný z honců. Ovšem za války bývala starost o municí.

Zde končí vyprávění bratra Karla Farského

Nad Písmem

„KRISTUS JE CHLÉB, KTERÝ SESTUPUJE Z NEBE.“

J 6,24-35
Víte, jak to vlastně bylo s manou, kterou jedli izraelité, když putovali po poušti? O "maně" si můžeme přečíst na mnoha stránkách Bible. Nejen v knize Exodus, ale i v dalších knihách Mojžíšových, v knize Jozue, v Žalmech i v Novém zákoně.

V evangeliu 11. neděle po svatém Duchu, v šesté kapitole Janova evangelia je tato otázka v pozadí vážného rozhovoru Ježíše se zástupy, které se po události rozmnožení chlebě vydal Ježíše hledat.

Zástupy lidí jdou za Ježíšem, jsou fascinovány zázrakem rozmnožení chlebě, ale nedokážou se zorientovat. Nikdo nechápe, že se jedná o prorocké znamení. Hledají se hmotné a dočasné výhody, ne příležitosti k vyjádření lásky a díků. Je to smutný obraz nepochopení a blokace komunikace stejně tak, jak to známe z vlastních životních příběhů.

Jak bolestivé muselo být toto poznání pro Ježíše, který vidí duchovní slepotu. V dané chvíli se snaží upozornit na rozdíl mezi hmotným, pomíjivým chlebem a chlebem „který zůstává k životu věčnému“. Proto se snaží jít dál. Vybízí lidi, aby překonali svůj úzký životní obzor a přešli na rovinu víry – vnímat události života

z pohledu věčnosti. Bohužel, kontakt není navázán. Nepochopení těch, kteří Ježíše následovali, vrcholí v otázce: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“

Rovina vnímání těchto událostí je pouze v linii rozumu. Srdce a duše jdou stranou. Lidé, kteří byli přítomni tohoto dění se totiž domnívají, že Bůh vyžaduje pouze zachování nějakých dalších, nových předpisů. Ježíš však upozorňuje na jiné – přítlnutí k Božímu plánu a na nutnost víry v toho, koho Bůh poslal.

Pravým duchovním pokrmem totiž není "mana", kterou dal Mojžíš izraelskému národu, ale to, co dává Otec lidem skrze svého Syna. Stejně tak, jako je k tělesnému životu zapotřebí chleba, tak k vnitřnímu životu a všemu, co s ním souvisí, je třeba duchovního chleba – Ježíše Krista.

Lidé hledají Krista a nevědomují si, že Kristus hledá je. Ponoříme-li se do svého nitra, ke zdroji kristovské síly, uvědomujeme si svou nepatrnost. Dokážeme-li se této síle pokorně odevzdat, mizí všechna omezení. Bůh je v nás a my v Něm... Ježíš je tím pravým chlebem – darem lásky od Boha – který je nabízen každému člověku. Ten, kdo k němu přilne a jím se dá formovat, vtiskne svému

životu smysl a otevírá se vlastnímu štěstí, protože s Kristem je možné dosáhnout všeho a všechno vydržet.

I když často stojíme na straně oněch diskutujících zástupů, protože jsme příliš zakotveni v realitě, prosme vždy znovu o dar vnímání. Prosme o dar vnímání působení Boží moci v tomto světě a v životě každého z nás. Prosím za nás všechny, ať v sobě dokážeme objevovat instinkt života věčného, abychom měli v úctě svůj přirozený život.

Lenka Palčovičová

**Pane,
buď před námi
a veď nás,
buď za námi
a nut' nás,
buď mezi námi
a nes nás,
buď nad námi
a zehnej nám.
Buď kolem nás
a chraň nás.
Buď v nás,
aby duch, duše i tělo,
tvoje vlastnictví,
ti správně sloužily
a posvěcovaly
tvé jméno.**

Nathan Sederblom

"PROBLÉM ZVANÝ KIERGEGAARD"

V roce 2005 se v celém světě slavilo 150. výročí smrti dánského teologa a filosofa Soerena Kiergegaarda. Mohlo by se zdát, že to byl podnět k tomu, aby se bývalý absolvent a doktor Husitské teologické fakulty Karlovy univerzity Roman Králík pokusil podat přehled o jeho životě, díle a významu. Z knihy, kterou právě dostáváme do rukou (Roman Králík: "Problém zvaný Kiergegaard", Bratislava. Vydání vlastní. 2006) je však zřejmé, že zaujetí autora pro Kiergegaarda je více jak desetileté a hluboké Řada jeho článků, studií a přednášek naznačovala, že v něm roste nejen milovník, ale i badatel v nejlepším slova smyslu. Dokazuje to mimo jiné i poznámkový aparát a seznam literatury v recenzované knize. Je to možno vyjádřit jedním výrazem: solidnost podkladových studií.

Recenzovaná kniha je útlá. Na druhé straně je nesmírně bohatá - informačně. Bohatá na fakta. Nejen to. Je bohatá i duchem - osobním zaujetím autora, jeho postojem k S. Kiergegaardovi i k autentickému křesťanství. To potěší.

Kniha Romana Králíka je rozdělena

do 4 hlavních částí: První pojednává v přehledu o dosavadním bádání o Kiergegaardovi. Druhá podává přehled o historickém pozadí a vystoupení S. Kiergegaarda. Třetí - nejdělnější a nejobsažnější - je věnována přehledu života a díla S. Kiergegaarda a poslední kapitola pak problému zvanému Kiergegaard. Knihu doplňuje anglický souhrn práce nazvaný "Kazatel bez kazatelny" a zamyšlení autora spolu s L. J. Veverkou o odkazu S. Kiergegaarda pro současnost. Jsou zde však i informace o Kiergegaardově knihovně založené v Šale - Kiergegaard Collection in Slovakia. A to vše se autorovi podařilo vtěsnat do 82 stran běžného formátu. O recenzované knize je možno říci, že autor vynechal naprosto všechna zbytečná slova a napsal knihu hutnou. Recenzent - v porovnání této knihy s původními pracemi S. Kiergegaarda - si na této monografii cení zvláště její srozumitelnost pro každého. Autorovi se podařilo vyloupnout samo jádro věci a prezentovat ho tak, že i "člověk neučený" dostane zřetelný obraz toho, o čem jde, když se řekne Soeren Kiergegaard - včera a dnes.

Jak se to autorovi podařilo? Měl odvahy nezjednodušit si celou problematiku a uvést ne jedno jediné stanovisko k Kiergegaardovi, ale podívat se na něj z několika hledisek. Tím práce dostala plasticitu. Na druhé straně byl doslova nabit nepřehledným množstvím informací, které mohl využít k obsáhlé monografii o Kiergegaardovi. Tomuto pokusu však nepodleh. Napsal útlou knižičku. Vlastní text pojednání má jen 65 stran - a přece je na ní vše, co je dobré vědět, aby čtenář byl informován - a v "obrazu". Knihu při tom nepíše nezaujatě - právě naopak. Je zaujat nejen Kiergegaardem, ale i jeho pojetím křesťanské víry. A to je na knize sympatické - a cenné.

Něco však kniha říká i tím, co autor nepíše. Kniha vyšla vlastním nákladem. Co to říká o našem vztahu k autorům, kteří mají co říci, a tématům, která jsou živá?

Jednu jedinou výtku má recenzent k této knize. V knize není uvedeno, kde je ji možno koupit. Snad to prozradí její redaktor na internetové adrese Róbert Adamec@zoznam.sk.

Jaro Krivohlavý

Ptáme se kandidátů na úřad patriarchy

*** Pokud byste chtěl vykonávat nadále některou ze svých funkcí, jak byste si představoval jejich skloubení s funkcí patriarchy?**

Tomáš Butta:

Především si nedovedu vůbec prakticky představit rozsah a vytíženost funkce patriarchy, natož pak ještě nějaké spojení s dalšími funkcemi. Patriarcha by neměl být vázán jinou funkcí a pravidelnými povinnostmi, ať již v duchovní správě, jako fakultní učitel či někde jinde. Ten, kdo bude zvolen, bude z toho muset vyvodit radikální důsledky.

Obecně v životě i v církvi platí, že výsledky se mohou dostávat nejlépe tam, když se člověk soustředí na jedno, jestliže se věnuje jedné činnosti naplno (srov. 2Tm 4,5). Když je činností a funkcí moc, není to dobré. V takovém případě člověk buď zanedbává jedno nebo druhé, oboje dohromady, případně duchovně sám sebe. Klavírista sice nevytlučká melodii jedním prstem, hraje každou rukou něco jiného, ale musí to znít dohromady. Jsou dokonce umělci, kteří jsou schopni hrát na několik hudebních nástrojů ve stejný okamžik najednou. A zvládají to. Ale běžně stačí hrát dobře a čistě na jeden hudební nástroj. Takový je sice můj názor, ale jak je to ve skutečnosti? Co se týká mých současných funkcí a úkolů, jsem farářem v náboženské obci, vykonávám zároveň volenou funkci tajemníka sněmu, spolupracuji s Husitskou teologickou fakultou UK i s Husovým institutem teologických studií. V případě tajemníka sněmu se jedná o dočasnou volenou funkci v rámci probíhajícího sněmu. Propojenost duchovenské služby a teologického vzdělávání a výuky, myslím, je do určité míry možná. A to zejména u oborů praktické teologie, kde se setkává teorie s praxí velmi úzce. Teologie, která má sloužit církvi, musí z jejího života a praxe vyrůstat.

Jestliže bych měl vyjádřit, co považuji za největší funkci, které lze v církvi dosáhnout, mohu jednoznačně odpovědět. Nejvyšší funkce je být farářem - věrohodným kazatelem Božího slova a pastýřem společenství. Nad tuto funkci nelze v církvi vyšplhat výš. Do ní je možné stále pouze dorůstat.

Pokud máte připravené otázky pro kandidáty na úřad patriarchy, máte poslední možnost zaslat je, a to nejpozději do 27. srpna, na adresu redakce: Český zápas, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6 nebo mailem cesky.zapas@ccsh.cz

Jan Hradil:

Tak nevím, kdo píše otázky, které zodpovídám. Mám za to, že by snad bylo mnoho jiných zajímavějších. Když jsem včera hovořil se sestrou redaktorkou, tak mi dokonce sdělila, že byla otázka, na co všechno mám řídičské oprávnění. A tak tedy: na malé motocykly, velké motocykly, traktor, osobní auto, nákladní auto s návěsem. Chybí mi řídičský průkaz pouze na autobus. Jsem držitel řídičského průkazu na zemědělské stroje, zvláště pak na obilní kombajny.

A nyní k vlastní otázce.

Nedokáži plně odpovědět, protože mi není jasný obsah funkce patriarchy v celé míře. Slyšíme po církvi hlasy, že by mohl být patriarchou jeden z biskupů. I já jsem toho názoru. Patriarchou by měl být automaticky podle mého názoru biskup pražský. Jsme již dnes střední církví. Struktura, kterou dodnes máme, je struktura pro miliónovou církev. Návrh olomoucké a brněnské diecéze je pravděpodobně moudrý. Pouze zopakují. Patriarchou by měl být jmenován vždy jeden z biskupů, a to na určitý čas.

Co bych si podržel? Zcela určitě bych si musel podržet alespoň na čas úřad biskupa v Bratislavě. Máme před sebou obrovské povinnosti: oprava kostela v Liptovské Osadě, oprava fary v Liptovské Osadě, zabezpečení peněz na tyto opravy. Zakoupili jsme v Bratislavě dům, máme vyřízeno stavební povolení, přestavba domu a výstavba nového kostela by měla stát 40 miliónů slovenských korun. I tyto je potřeba zabezpečit. Já musím říct, že chápu, že funkce patriarchy se musí vykonávat v plném pracovním nasazení. Pokud bych byl zvolen, musel bych všechnu činnost podřídit hlavně tomuto úřadu.

Smutná vzpomínka

Náboženská obec v Novém Strašecí, která si letos připomene i 55. výročí otevření Husova sboru, si 8. srpna pravidelně připomíná nedožité narozeniny svého bratra faráře Jaroslava Hajny. Ten v náboženských obcích Nové Strašecí, Krivoklát a Lužná sloužil 10 let a byl k Bohu povolán v necelých 45 letech. Na bratra faráře rádi vzpomínají i v jeho předešlém působišti v Berouně především pro jeho promyšlená krásná kázání, která byla několikrát otištěna i v Českém zápase a dalších církevních periodikách.

(red)

KAM TEOLOGICKY SMĚŘUJE ČČSH

Dokončení ze str. 1 dochází ve velké části světa... Západ je v současnosti nejmocnější civilizací... nicméně jeho moc... upadá... V multivilizačním světě je konstruktivní cestou... přijmout rozdíly a hledat společné rysy... Minimální morální pojmy pravdy lze najít ve všech jiných morálkách a nelze je od nich oddělit... Tato "tenká" minimální morálka se odvozuje od společné lidské situace a "uni-versální dispozice" lze nalézt ve všech kulturách. (Huntington, uvedený spis, str. 16, 17, 389)

Na výzvu současné situace, jejíž projevy neodbytně klepají na vrata našich sborů i domovů, snaží se dát evropská i americká teologie včasnou odpověď, jejíž důsledky nutno dopracovat pro církevní zvěstování a praxi. V rámci našeho duchovního obzoru a teologické tradice reflektuje křesťanskou zvěst v jejím současném kontextu trojiční teologie a etika prostého života. Její základní východisko lze stručně vyjádřit takto: „V době globalizace... nesmí církev podvazovat tvůrčí sílu Ducha, jenž rozvíjí nové, avšak zároveň se nemůže vzdát principu univerzálního zjevení a mnohohlasé víry. Ten je zkratkovitě vyjádřen symbolem boží Trojice.“ (Zdeněk Kučera, Trinitarische Theologie des einfachen Lebens, in: Brücken der Versöhnung, 2003, str. 101 n.) Termín "prostý" poukazuje na původní, co je pramenem žití i na společný základ, jenž udržuje život v pulsování. Biblické i řecké filosofické myšlení společnou lidskou situaci a univerzální základ, z něhož vyrůstá naše lidství, označovalo vztahem Otec - Syn. Pro součas-

né porozumění nutno dodat, že otcovství je ustaveno synovstvím a biologicky i sociologicky předpokládá a zahrnuje mateřství. V myšlenkovém obzoru, v němž se rodila křesťanská teologie, pojem Otec zahrnoval počítí a mateřství; bez nich není otcovství. "Otec" symbolizoval ploditelovu moc tvorby a udržování bytí vůči nicotě a nemožnosti; mateřská tvořivost stála v jejím stínu. Pojem "Syn" symbolizoval zásadu pokračování a zástupnosti, která v této dějinné etapě sehrála významnou civilizační roli. V naznačeném smyslu lze rozumět vztahu Otec - Syn, jak jej pochopila křesťanská teologie jako ustavující pohyb v přechodu od biologického bytí člověka ke kulturnímu a sociálnímu žití jako vztahového prostoru našeho lidství. Vzhledem k základní významnosti vztahu otec - syn pro vznik a rozvoj našeho lidství užila jej teologie jako slovní, jazykové zprostředkování Božího zjevení v dějinné osobnosti a díle Ježíše Krista pro očištění a posvěcení našeho dějinného lidství. Povýšením biologického, sociálního a osobního vztahu otce a syna na zprostředkovatele tajemství zjevujícího se Boha byly existenční a existenční rozměry dějinného otcovství (rozumí se s aktem mateřství a ve vztahu synovství) zachovány a přivedeny k absolutní dokonalosti, již teologie vyjádřila pojem "soudstatnostní" Otce a Syna.

Myšlenkový sestup naší teologie prostého života až ke kořenům, z nichž vyrůstalo a v nichž se obrozuje naše lidství, představuje hráz proti úzkosti a chaosu, zakoušeném mnohými auto-

ry přítomnosti. Poukazuje na neustále přítomnou moc Boží, jež působí v pozadí sekulárních dějin a tvoří naši křesťanskou naději pro budoucnost. Tato realistická naděje pro celý lidský rod našla své dějinné uskutečnění v osobě a díle Ježíše Nazaretského. V jeho působení v dějinách dějin je v rozpuku království Boží, neboť „slepí vidí, chromí chodí, malomocní nabývají čistoty, hluchí slyší, mrtví vstávají z mrtvých, chudým se zvěstuje evangelium a blahoslaven jest, kdo se nebude horšit nad ním.“ (Mt 1,5n.) To pokračuje v působení Ducha svatého. Zároveň realisticky platí pro naši společenskou existenci výrok Krista v evangeliu podle Jana: „Království mé není z tohoto světa“ (Jan 18,36). Jakkoli je z biblického zjevení uznána relativní významnost státu v dějinách, je vyloučena závaznost statní vlády a zákona nad přirozeným právem a právem Božím. Společenský vývoj v našem státě, v Evropské unii, k níž politicky patříme i v globálním měřítku, je otevřený v daleko větší míře, než si to v rámci našich každodenních starostech uvědomujeme. Kristus nás, především jako údy duchovenského sboru ČČSH, povolal a vybavil ke službě v naší církvi v naší době. Zde a nyní je náš úkol; ten však nemůžeme řádně plnit právě v rámci naší teologické tradice bez ohledu na souvislosti dějinné a společenské. Na kontexty naší služby husitská teologie upozorňovala v dobách dobrých i zlých a upozorňuje i v současnosti. V tom záležela záležej její strážná služba. Slyší-li kdo, je to na jeho zodpovědnosti. „Jestliže však strážce uvidí meč přicházet ale nezaduje na polnici a lid nebude varován a meč přijde a zachvátí někoho z nich, ten bude pro svoji nepravost zachvácen, ale strážného budu volat za jeho krev k odpovědnosti, dí Hospodin“ (Ez 33,6).

Prof. ThDr. Zdeněk Kučera
Referát na teologické konferenci

Upozorňujeme náboženské obce, aby nezapomněly objednat KALENDAŘ BLAHOŠLAV 2007 na adrese: Prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6 nebo mailem: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

PSAL ŽIŽKA Z VILÉMOVA DO SLEZSKA?

U příležitosti letošního 750. výročí první písemné zmínky o Bohumínu vydalo nakladatelství INFO PRESS v Havířově výpravnou knihu Od Bohunu k Bohumínu - Historický průvodce městem.

Autoři do krásné publikace zařadili i kapitolu Údajný pergamen Jana Žižky z Trocnova. Uvádějí v ní, že v roce 1911 byl na jedné z půd ve Skřečoni nalezen mezi starým harampádím špatně čitelný pergamen Jana Žižky z Trocnova. Hejtmán husitských vojsk na něm píše svým přátelům z vojenského ležení ve Vilémově (dnešní okres Havlíčkův Brod), že stanovil zemskou pohotovost. Dopis pochází z roku 1423, byl tedy napsán přibližně rok a půl před Žižkovým skolem u Přibyslavi.

Pravost dopisu, který v době nálezů byl starý téměř 500 let, potvrdila před první světovou válkou za značného zájmu veřejnosti komise historiků. Žel, pergamen se později ztratil! Kniha Od Bohunu k Bohumínu poznamenává, že zatím se nepodařilo zjistit, zda si list ponechal jeho nálezece nebo zda skončil v některém archivu či muzeu.

Žižka psal:

Milost ducha swatého ráciž přebýváti s Wami i s námi i osvietiti srdce i rozumy naše k wuoli synu wšemohouciemu!

Bratře v panu Bohu najlepšie! Dávám vám wěděti, že sem nyní na Wilemowě a žádám wás některého, abyste ke mně přijeli jeden z wás,

abychom spolu rozmluwili o poctiwe a libezne wuoli našeho pana Boha wšemohuceho. A taktež wám dávám wěděti, že sem s Táborskými zostal za jeden člowěk a poddali sú se dobrowolně mne poslušni býti... Anno 1423, 26. Mart.

Citát je z pozůstalosti Bohuslava Šímy.

Časopis Těšínsko, vlastivědný zpravodaj okresů Karviná a Frýdek-Místek, v roce 1968 zveřejnil článek J. Vochaly Husitská tradice v těšínském knížectví. Vochala v něm na-psal: "Není pochyb o tom, že Jan Žižka, hejtmán husitských vojsk,

nikdy ve Slezsku nebyl. Jak se tedy jeho dopis mohl dostat až do Slezska (konkrétně na Bohumínsko), kde byl před první světovou válkou náhodně objeven, se nikomu nepodařilo náležitě objasnit".

Osada Skřečoch, v níž byl Žižkův list nalezen, v době tažení husitů na Moravu již existovala. Poprvé je připomínána v roce 1305. Samostatnou obcí se stala v roce 1864. Dnes je jednou ze sedmi městských částí Bohumína, posledního města českého Slezska na řece Odře před jejím vtokem na území Polska.

Ivo Havlík

MIKROÚVAHA

V jedné debatě u kávy jsem se dostal ke známému tématu: hrací automaty - dnes už velikému problému tzv. "gamblerů". Přesedící mi vyprávěl, jak si k důchodu přivydělával právě v jedné z mnohých heren NONSTOP. Zavzpomínal např. na jednoho ze stálých zákazníků, přicházejících vždy v noci jen v přezůvkách, když manželka už spala, aby stihl vše do jejího probuzení. Nebo jak mu jistá dáma nabízela zlaté náušnice po mamince, jen aby jí je proměnil za mince, které by se mohly házet do hracího automatu. Nejsmutněji mi ale bylo při vyprávění o jedné mladé rodnice: tatínek si (za spoluúčasti manželky) posadil přibližně desetiletého syna na klín a začal "vhozovat". „To už jsem nevydržel,“ povídá mi „šel jsem k němu: a povídám: to dítě tady, pane, nemá co dělat! Není dospělý!“ „Co je vám do toho! Je v doprovodu rodičů!“ velmi hrubě odsekl.

Cestou domů, ve vlaku se mi vybavilo vyprávění dnes již známého autora Bruno Ferrera v knize Paprsek slunce pro duši, kde píše: „Když jsem byl v pubertě,“ vyprávěl jeden muž příteli, „otec mě varoval, abych nechodil na určitá místa. Říkal: „Nikdy nechoď na diskotéku, synu.“ „A proč ne, tati?“ ptal jsem se.

„Protože bys tam uviděl věci, které bys vidět neměl.“

To samozřejmě podnětlo moji zvědavost a při první příležitosti jsem běžel na diskotéku.

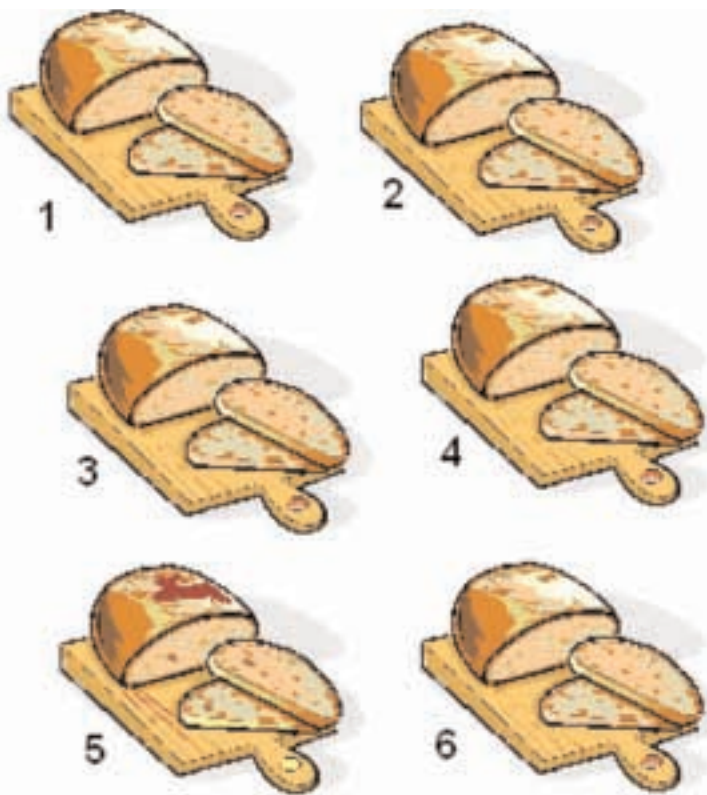
„A viděl jsi něco, cos neměl?“ zeptal se přítel. „Ano,“ odpověděl mu muž. „Svého otce.“

-czka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Chléb života

Jedině chléb života je ten správný. Od ostatního "chleba" se liší. Také na našem obrázku se jeden chléb liší od ostatních pěti. Poznáte, který to je?

(Řešení z minulého čísla: Znamení)

Jana Krajčírřiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

ZPRÁVY

Dopis prezidentovi

V souvislosti s úmrtím matky prezidenta republiky Marie Klausové zaslal pražský biskup Karel Bican panu prezidentovi soustrastný dopis. V něm je mj. uvedeno:

Vážený pane prezidente, přijměte, prosím, v těchto dnech zkoušky z mých úst slova soucítění, věřte mi, že uním pochopit Váš smutek, proto prosím Tvůrce všehomíra, aby Vás i Vaši rodinu povzbudil a potěšil, vždyť niterný odkaz Vaší maminky v jeho duchovní dimenzi Vám nic a nikdo, tedy ani mocný majestát smrti, nemůže z Vaší mysli a z Vašeho srdce odejmout. Myslím na Vás, vážený pane prezidente, ve svých přímluvných modlitbách a ještě jednou se alespoň v duchu skláním před neposkvrněnou památkou paní Marie.

(red)

Slavnostní bohoslužba

Při příležitosti sedmdesátého výročí položení základního kamene Husova sboru v Nové Pace zveme ke slavnostní děkovné bohoslužbě 27. srpna od 9 h. Liturgii povede královéhradecký biskup a správce církve Štěpán Klásek, zazní duchovní hudba v podání Závěského komorního tria, svátost křtu přijmou Anna Bajerová a Kateřina Tauchmanová.

(rst)

KALENDARIUM – SRPEN

21. 8. 1421 - V Roudnici byl upálen **Martin Húška** - kněz a radikální náboženský reformátor, nazývaný pro svou výmluvnost Loquis (Mluvka).

21. 8. - 24. 9. 1791 - U příležitosti královské korunovace Leopolda II. se konala v pražském Klementinu první průmyslová výstava na evropské pevnině.

21. 8. 1936 - Československá vláda se připojila k zásadě "nevměšování" do občanské války ve Španělsku. ČSR se stala členem mezinárodního výboru pro kontrolu neintervence (ustaven 9. září 1936).

22. 8. 1331 - Domažlický sněm (poprvé jako generální sněm i za účasti osmi slezských knížat) povolil králi Janovi všeobecnou berni. Šlechtě bylo přiznáno právo odporu.

22. 8. 1471 - Vladislav Jagellonský byl polskými biskupy korunován na českého krále Vladislava II. ve Svatovítském chrámu v Praze. Vládl však jen Čechám. Značnou část Moravy, Slezsko a obě Lužice si podržel Matyáš Korvín. Nastalo období dvojkraloví.

22. 8. 1851 - Z podnětu ministra vnitra A. Bacha byly rozpuštěny a odzbrojeny národní gardy.

22. 8. 1871 - Narodil se v Kamenné Lhotě **František Soukup** (+ 11. 11. 1940 v Praze) - politik, novinář a publicista, který patřil před první světovou válkou k nejvýznamnějším představitelům české sociální demokracie a spolupracoval se stoupenci zahraniční akce profesora Masaryka - českou Maffii. Ve svých veřejných vystoupeních však nadále obhajoval tehdejší politiku vedení strany, orientovanou na zachování Rakouska-Uherska. Teprve když se na podzim 1917 prosadila ve vedení strany nacionálně radikální opozice vedená G. Habrmanem, přešel do jejího tábora a aktivně se účastnil všech akcí české politiky. Byl mj. autorem "národní přísahy" z dubna 1918 a v červenci se stal jednatelem Národního výboru. Stal se jedním z "mužů 28. října", tj. členů předsednictva Národního výboru, kteří 28. října vyhlásili samostatný československý stát a postupně převzali od dosavadních představitelů státních úřadů politickou moc. V první vládě nové republiky zaujal místo ministra spravedlnosti. Ukázalo se však, že starý tribun lidu není pro vládní funkci vhodným typem. Po volbách v roce 1920 se stal místopředsedou a od roku 1929 předsedou senátu. Zůstal také velmi aktivním publicistou.

22. 8. 1891 - Zemřel v Praze **Jan Neruda** (* 9. 7. 1834 v Praze) - básník, prozaik, novinář a umělecký kritik

23. 8. 1436 - Král Zikmund přijel do Prahy a o tři dny později zde přijal slib poslušnosti pražských měst.

23. 8. 1816 - Dekretem dvorské studijní komise se nařizovalo, aby na gymnáziích v tzv. utrakvistických městech (kde žili společně Češi a Němci) se navrhovali za prefekty (ředitelé) a profesory jen ti uchazeči, kteří znají češtinu. Čeština se tam měla stát vyučovacím předmětem. Tento jazykový dekret byl sice uvítán českými vlastenci oslavnými ódami, avšak již nařízením z 16. února 1821 byla jeho platnost v podstatě anulována.

23. 8. 1851 - Narodil se v Hronově **Alois Jirásek** (+ 12. 3. 1930 v Praze) - prozaik a dramatik.

23. 8. 1866 - V salonku pražského hotelu U modré hvězdy byla podepsána mírová smlouva mezi Pruskem a Rakouskem. 30. srpna t. r. byla smlouva ratifikována. Rakousko vyslovalo souhlas s rozpuštěním Německého spolku a zavázalo se nevměšovat do dalšího uspořádání Německa, tj. do vytvoření tzv. Severoněmeckého spolku se státy na sever od řeky Mohanu (Prusku se tak otevřela cesta ke sjednocení Německa). Do konce září 1866 opustila pruská vojska habsburskou monarchii.

26. 8. 1346 - U vesnice Kresčaku (Crécy) v severní Francii se odehrála první pozemní bitva tzv. stoleté války (1339-1453) mezi Francií a Anglií, které se zúčastnil **Jan Lucemburský** (* 10. 8. 1296 v Lucemburku) spolu se svým synem Karlem a 500 těžkooděnci na straně francouzského krále Filipa VI. Český král Jan (na obě oči slepý) vyjel zde na svém koni do poslední bitvy svého života - v bitvě zahynul. Zraněn byl i Karel, který se tímto dnem (po dvánáctileté spoluvládě) stal českým králem [1346-1378] (jako Karel I.). Dědicem Lucemburska se stal mladší syn Jana Lucemburského Václav (ten rozšířil zemi o vévodství Limburské a Brabantské) a později povýšil Lucembursko z hrabství na vévodství.

26. 8. 1596 - Narodil se **Fridrich V. Falcký** (+ 29. 11. 1632 v Mohuči) - český král a falcký kurfiřt z dynastie Wittelsbachů (zimní král).

26. 8. 1756 - Pruská armáda o síle 70 tisíc mužů vpadla bez formálního vypovězení války ze tří stran do Saska. Lipsko i Drážďany se ocitly v pruských rukou a saské vojsko bylo obklíčeno u Pirny. Fridrich II. zahájil tzv. sedmiletou válku (1756-1763).

27. 8. 1301 - Ve Stoličném Bělehradě přijal Václav III. z rukou koločského metropolity Jana zlatou čelenku sv. Štěpána a jako nový uherský král přijal jméno Ladislav V.

27. 8. 1626 - Vojska dánského krále Kristiána IV. utrpěla krutou porážku u dolnosaského Lutteru armádou maršála Tillyho. Valdštejnovo vojsko se vypravilo v dalším roce do severního Německa, kde vytlačilo do listopadu 1627 krále Kristiána IV. z Holštýnska, Šlesvicka, Jutska a Meklenburska.

27. 8. 1791 - Na pilnickém zámku saského kurfiřta došlo za účasti vůdce francouzské protirevoluční emigrace hraběte Karla d'Artois k uzavření spolku mezi Rakouskem a Pruskem proti revoluční Francii s cílem obnovit tam legitimní pořádek. Dále byl potvrzen "dualismus" moci v Německu.

(red)

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@cesh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz